

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. Ch.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného MUDr. Mgr. Jaroslavem Maršíkem, advokátem se sídlem nám. Svobody 1/40, 415 01 Teplice, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2016, č.j. 273/DS/2016, JID: 14451/2016/KUUK/Piš,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 26.1.2016, č.j. 273/DS/2016, JID: 14451/2016/KUUK/Piš, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 1.9.2015, č.j. MgMT-SČ 030176/PŘ/947/2015/Pd, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Přestupku dle ustanovení § 125c odst. 4 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje Gabriela Zlatová

o silničním provozu se měl dopustit tím, že dne 28.2.2015 v 09:46 hodin v Košťanech, v ulici Zátíší při řízení osobního vozidla tov.zn. Ford, r.z. „X“, porušil v rozporu s ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h, když ji překročil o 7 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h naměřena rychlost jízdy 60 km/h.

V žalobě namítl, že se žalovaný náležitě nezabýval jeho odvolacími námitkami, čímž ho zkrátil na jeho právech. Žalobce namítal, že již před správním orgánem I. stupně při ústním jednání konaném dne 19.8.2015 uvedl, že v měřeném úseku jezdil osobním automobilem poměrně často, a vždy s vědomím, že je zde nejvyšší povolená rychlost 70 km/h. Žalobce ale připouští, že nyní se již značka v místě měřeného úseku nenachází. Žalobce si není vědom, kdy došlo ke změně značení, a proto navrhl, aby správní orgán prokázal datum schválení změny dopravního značení. Správní orgán se však podle jeho názoru s touto námitkou dostatečně nezabýval. Žalobce proto namítal, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí náležitě nevypořádal s námitkou provedení všech nezbytných důkazů nutných ke zjištění skutkového stavu věci. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že žalovaný nerespektoval ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť ho písemně nevyrozuměl o skončení dokazování a neposkytl mu výslovné poučení o jeho právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí. K tomu žalobce doplnil, že žalovaný pochybil, když ho nevyrozuměl o konkrétním termínu, v němž vydá rozhodnutí. Žalobce připustil, že v předvolání bylo uvedeno, že při jednání bude mít možnost sdělit k věci své stanovisko a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Podle žalobce však z textu předvolání nelze dovodit přesný termín, kdy má dojít k ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí a do kdy může žalobce uplatnit své výhrady a procesní návrhy. V této souvislosti žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 3.3.2005, sp. zn. II. ÚS 329/04 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2005, č.j. 8 As 3/2005 – 86. Žalobce připomněl, že jeho zástupce se dne 19.8.2015 účastnil jednání před správním orgánem I. stupně, které bylo ukončeno s tím, že si správní orgán I. stupně vyžádá podklady navrhované zástupcem žalobce. Místo opatření podkladů však bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí v předmětné věci.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou. Uvedl, že v místě měření je nejvyšší povolená rychlost 50 km/h a žalobce, jako každý řidič motorového vozidla, je povinen tento předpis respektovat. K tomu žalovaný doplnil, že Městská policie Košťany má povolení k měření rychlosti v ulici Zátíší, přičemž jako důvod měření rychlosti v dané lokalitě je: „*Pohyb dětí do školy a na autobus, vysoká rychlost projíždějících vozidel.*“ Argumentaci žalobce, že v roce 2012 byla v dané lokalitě nejvyšší povolená rychlost 70 km/h nelze akceptovat, neboť ke změření rychlosti vozidla žalobce došlo dne 28.2.2015. Žalovaný se se správním orgánem I. stupně shodl na tom, že změna dopravního značení byla uskutečněna minimálně před osmi měsíci od měření rychlosti žalobce, neboť na veřejně dostupné webové stránce www.mapy.cz je fotografie měřeného úseku ze dne 23.6.2014 bez dopravní značky 70 km/h. Žalovaný se proto shodně jako správní orgán I. stupně domnívá, že návrh žalobce ohledně zjišťování data změny dopravního značení je obstrukčním jednáním, jehož snahou je odvrácení sankce za protiprávní jednání. K námitce žalobce ohledně porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl, že v předvolání ze dne 13.7.2015 je uvedeno, že při ústním jednání, které je nařízeno na den 19.8.2015, bude mít žalobce možnost vyjádřit své stanovisko a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí v souladu s ustanovením § 36 správního řádu. K tomu žalovaný doplnil, že zástupce žalobce se na jednání konané dne 19.8.2015 dostavil, byl s podklady seznámen, a vzhledem k tomu, že spisový materiál nebyl doplněn o žádnou další listinu, nebyla na straně správního orgánu I. stupně zákonná povinnost jej opětovně před vydáním

rozhodnutí vyzvat k seznámení se spisovým materiálem. Závěrem žalovaný uvedl, že bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí žalovaného i správního orgánu I. stupně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

V následné replice žalobce poukázal na skutečnost, že pouze tvrdí, že v minulosti na měřeném úseku byla nejvyšší povolená rychlost 70 km/h, a proto muselo dojít ke změně dopravního značení, a to zákonným způsobem. Jeho návrhy na dokazování směřovaly pouze k tomu, aby bylo prokázáno, že snížení nejvyšší povolené rychlosti na 50 km/h proběhlo zákonným způsobem s tím, že argumentaci žalovaného, který se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí omezil na pouhé konstatování, že jde o obstrukční jednání, považuje za neadekvátní. Žalobce se neztotožňuje s argumentací žalovaného ohledně poučení dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť poukázání na možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí může mít právní účinky pouze tehdy, pokud jednání skončí s tím, že jsou podklady úplné a že bude následovat vydání rozhodnutí. Žalobce se domnívá, že takto ústní jednání dne 19.8.2015 neskončilo, neboť navrhl provedení důkazu, který správní orgán jako důkaz neodmítl, a jednání ukončil, aniž by žalobce seznámil s tím, že bude následovat vydání rozhodnutí. Z těchto důvodů se žalobce domníval, že ještě bude mít možnost se k podkladům vyjádřit, přičemž za podklad pro vydání rozhodnutí považuje i rozhodnutí o neprovedení důkazu. Navíc si žalovaný po jednání ze dne 19.8.2015 opatřil důkaz z webové stránky www.mapy.cz, se kterým nebyl žalobce seznámen. K tomu žalobce doplnil, že nepovažuje za možné, aby si správní orgán opatřoval důkazy z webových serverů namísto úředních listin upravujících dopravní značení.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem vyjádřili souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce jel v místě uvedeném v popisu skutku naměřenou rychlostí 57 km/h, a také že předtím neminul dopravní značku označující nejvyšší povolenou rychlost 70 km/h. Žalobce tento skutkový stav v podané žalobě nijak nezpochybnil. Námitka žalobce se týkala neprovedení všech důkazů potřebných ke zjištění stavu věci (navrhoval, aby bylo zjištěno přesné datum provedení změny dopravního značení a zda bylo provedeno zákonným způsobem) a jeho nedostatečného poučení podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.

Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla

překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.

Podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.

Podle ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Dle odst. 2 podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatrování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Dle odst. 3 správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Dle odst. 4 pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle ustanovení § 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, může se účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis.

Předně se soud zabýval námitkou žalobce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu pro nevypořádání se s jeho odvolací námitkou ohledně prokázání data schválení změny dopravního značení.

V projednávané věci je podstatné, že žalobce projel místem, kde nebyla umístěna zákazová dopravní značka č. B20a „nejvyšší povolená rychlost“ s omezením na 70 km/h, tudíž měl žalobce jako řidič motorového vozidla podle ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu povinnost řídit se dopravní značkou č. IS12a „obec“, a přizpůsobit rychlost své jízdy nejvyšší povolené rychlosti v obci podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, v tomto případě 50 km/h. Skutečnost, kdy byla značka č. B20a „nejvyšší

povolená rychlost“ s omezením na 70 km/h odstraněna z místa měření v zastavěném území obce či zda tak bylo učiněno zákonným způsobem, nemají pro právní posouzení předmětné věci význam. Žalobce sám má trvalé bydliště v obci Košťany, kde došlo k měření, a ve správním řízení přiznal, že místem měření projíždí často. Soud si je vědom toho, že při opakovaném projíždění známými místy řidiči dostatečně nevěnují pozornost novému či odstraněnému značení, neboť se domnívají, že dopravní značky na projížděných úsecích znají. Avšak tato skutečnost nic nemění na zodpovědnosti za spáchaný přestupek, neboť je nepochybné, že žalobce jako řidič osobního motorového vozidla se měl dodržet nejvyšší povolenou rychlost v obci, jež činí 50 km/h.

V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zdejší soud konstatuje, že účastník silničního provozu se musí řídit dopravním značením, i když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné, a že porušení povinnosti řídit se dopravním značením není přestupkem pouze v případě okolností upravených v příslušných právních předpisech (např. v případě krajní nouze či nutné obrany dle ustanovení § 2 odst. 2 zákona o přestupcích), které žalobce netvrdil a které ani nevyplývají ze správního spisu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2009, č.j. 1 As 57/2009-51 a ze dne 27.9.2012, č.j. 1 As 118/2012 - 23, dostupné na www.nssoud.cz).

Žalovaný se na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí zabýval jednotlivými námitkami žalobce, přičemž k jeho námitce, že měřeným úsekem jezdí často, a doložené fotografii z webového serveru www.google.cz/maps z roku 2012, na které byla zachycena dopravní značka č. B20a „nejvyšší povolená rychlost“ s omezením na 70 km/h uvedl, že z veřejně dostupného webového serveru www.mapy.cz byl měřený úsek zachycen v roce 2014 bez dopravní značky č. B20a „nejvyšší povolená rychlost“ s omezením na 70 km/h. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobci byla na inkriminovaném úseku změřena rychlost v únoru 2015, dovedl žalovaný, že minimálně osm měsíců se již na měřeném úseku dopravní značka B20a „nejvyšší povolená rychlost“ s omezením na 70 km/h nenachází, což ostatně potvrdil i sám žalobce v podané žalobě. Ze shora uvedených důvodů žalovaný vyhodnotil námitku žalobce vznesenou při jednání konaném dne 19.8.2015 ohledně zjištění přesného data schválení změny dopravního značení jako obstrukční.

Na tomto místě soud připomíná, že přestupkem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem. V přestupkovém řízení se tedy zkoumá, zda jednání pachatele je v rozporu se zákonem pro porušení nebo nesplnění právní povinnosti v něm stanovené. Dále se zkoumá, zda je naplněna otázka zavinění. Při zkoumání odpovědnosti za přestupek je pak správní orgán povinen zjišťovat naplnění formální i materiální stránky přestupku, neboť se musí jednat o jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Žalobcem navržené důkazy ke zjištění přesného data schválení změny dopravního značení, a zda tak bylo učiněno zákonným způsobem, vzhledem k rozšíření obce o zastavěnou plochu a skutečnosti, že žalobce sám nerozporoval spáchaní přestupku a připustil, že v inkriminované době se již dopravní značka č. B20a „nejvyšší povolená rychlost“ s omezením na 70 km/h v místě měření nenacházela, vyhodnotil soud námitku žalobce ohledně nevypořádání se s jeho odvolací námitkou jako nadbytečnou pro posouzení celé věci, neboť na zjištěném skutkovém stavu by nemohla ničeho změnit. Podstatné je v tomto směru i to, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí všechny návrhy na provedení dokazování a námitky žalobce popsal, vyjádřil se k nim, tedy si jich byl vědom. Ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že otázka vznesená žalobcem ohledně okamžiku odstranění dopravní značky nemá pro posouzení věci význam.

Nad rámec výše uvedeného soud podotýká, že pokud by umístění dopravní značky nebo změna dopravního značení nesplňovaly podmínky vymezené zákonem o silničním provozu, a tudíž by se jednalo o nezákonně umístěnou, přemístěnou nebo zrušenou dopravní

značku, právní řád poskytuje možnost, jak se domoci zjednání nápravy. Děje se tak ovšem ve zcela jiném řízení než je rozhodování o přestupcích, přičemž tato řízení nelze zaměňovat. Zákazová dopravní značka je opatřením obecné povahy, kterému náleží presumpce správnosti a o jehož zrušení není oprávněn rozhodovat správní orgán v řízení o přestupku ani krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Soudní řád správní totiž obsahuje vlastní procesní režim řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, a to postupem dle ustanovení § 101a až § 101d s.ř.s. Soud proto vyhodnotil námitku žalobce jako nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nerespektoval ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, zejména, že ho písemně nevyrozuměl o skončení dokazování, neposkytl mu výslovné poučení o jeho právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a nevyrozuměl ho o konkrétním termínu, v němž vydá rozhodnutí.

V komentáři autorů Jemelka, Luboš., Pondělíčková, Klára., Bohadlo, David. Správní řád. Komentář. vyd. 4. Praha: C H. Beck, 2013. ISBN 978-80-7400-484-1. je k ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu konstatováno: „*V odstavci 3 je upraveno právo účastníka, aby se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení promítá do správního řádu procesní právo zakotvené i v Listině základních práv a svobod, konkrétně v čl. 38 odst. 2, který mimo jiné stanoví, že každý má právo, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Podle § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí správní orgán před vydáním rozhodnutí ve věci dát účastníkům možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Správní orgán tak učiní tím, že účastníky vyzve, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili, a stanoví jim k tomu přiměřenou lhůtu. Účastníci mohou současně se svým vyjádřením navrhnout další důkazy nebo učinit jiné návrhy podle § 36 odst. 1. Doplní-li správní orgán na základě těchto návrhů řízení, je zřejmé, že musí před vydáním rozhodnutí opět účastníkům umožnit vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*“

V předmětné věci je podstatné, že žalovaný, jak ostatně žalobce sám v žalobě připustil, v předvolání ze dne 13.7.2015 žalobce výslovně poučil o jeho právu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a to i s konkrétním odkazem na ustanovení § 36 správního řádu. Zástupce žalobce se dne 19.8.2015 k jednání dostavil, využil svého práva nahlédnout do správního spisu, poskytl vyjádření, navrhl provedení důkazu a svým vlastnoručním podpisem do protokolu o ústním jednání potvrdil, že byl seznámen s podklady, jejichž taxativní výčet byl v protokole rovněž zaznamenán.

Soud dále vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 12.10.2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000, v němž je ve vztahu k právu účastníka vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k jeho podkladům uvedeno: „*Zásadám spravedlivého procesu, jak vyplývají z listiny (čl. 36 odst. 1), je nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před správním orgánem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům a k věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pro prokázání svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost správního orgánu nejen o vznesených návrzích rozhodnout, ale také – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.*“ Obdobný názor vyjádřil ve svém rozhodnutí ze dne 26.2.2010, pod č.j. 8 Afs 21/2009 - 243 též Nejvyšší správní soud.

Je nepochybné, že žalobce byl s podklady rozhodnutí seznámen, jak ostatně stvrdil jeho zástupce vlastnoručním podpisem do protokolu o ústním jednání ze dne 19.8.2015. Vzhledem k tomu, že žalovaný podklady pro rozhodnutí žádnými dalšími dokumenty nerozšířil, nevznikla mu povinnost opětovně žalobce vyzývat k seznámení s podklady před vydáním

rozhodnutí. Povinností žalovaného ovšem bylo vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí s důkazním návrhem žalobce, což, jak soud konstatoval výše, žalovaný učinil. Povinnost písemně nevyrozumět účastníka řízení o skončení dokazování a o konkrétním termínu, v němž správní orgán vydá rozhodnutí, zákon žalovanému neukládá.

Obecně jsou důkazem všechny prostředky, kterými lze zjistit skutkový stav věci. Nelze se proto ztotožnit s názorem žalobce, že nahlédnutí do veřejně dostupných webových stránek místo opatření úředních listin, je v případě žalovaného jako správního orgánu nemožné. Je pravdou, že z hlediska časového (fotografie na mapových serverech se aktualizují), by bylo lepším postupem opatřit z mapového serveru kopii, jako to učinil žalobce, a tuto založit do správního spisu. Nicméně soud nepovažuje toto drobné pochybení za natolik závažnou vadu, že by měla vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a to s ohledem na avizovanou nevýznamnost zjištění z těchto webových stránek při posuzování předmětné věci.

Co se týče rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.6.2005, č.j. 8 As 3/2005 – 86, www.nssoud.cz, jímž argumentoval žalobce, soud uvádí, že jeho závěry nelze analogicky aplikovat na případ žalobce, jak se žalobce domnívá, neboť okolnosti ukončení shromažďování podkladů před vydáním rozhodnutí jsou odlišné. Ve věci rozhodované Nejvyšším správním soudem byl účastník řízení vyrozuměn o tom, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí ještě před tím, než byly podklady k vydání rozhodnutí správním orgánem nashromážděny. Nejvyšší soud v tomto konkrétním případě konstatoval, že v takovém případě není povinností účastníka správního řízení se s podklady seznámit. Okolnosti případu žalobce se tak zásadně odlišují tím, že žalovaný žalobce vyzval k seznámení se se všemi nashromážděnými podklady před vydáním rozhodnutí. Na tomto místě soud připomíná, že tohoto práva žalobce využil, neboť při jednání konaném dne 19.8.2015 byl přítomen jeho zástupce.

K odkazovanému nálezu Ústavního soudu ze dne 3.3.2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, kterým argumentoval žalobce ohledně porušení jeho práv, soud uvádí, že rozpor mezi nálezem Ústavního soudu a porušením práv žalobce neshledal. Právní věta citovaného nálezu zní: „*Je porušením principu právního státu, který je zakotven v čl. 1 Ústavy ČR, a práva na soudní ochranu a na soudní přezkum, vyplývající z čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny, pokud správní orgán nedal stěžovateli možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, a soud v rámci přezkumu správních rozhodnutí k této okolnosti nepřihlédl.*“, přičemž okolnosti ohledně seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí jsou v obou věcech odlišné. Ve věci rozhodované Ústavním soudem měl správní orgán za to, že skutkový stav dostatečně zjistil v průběhu kontroly, která se konala dne 7.11.2001. Dne 28.3.2002 bylo správním orgánem vydáno prvoinstanční rozhodnutí, přičemž skutkový stav byl doplněn při jednání konaném dne 20.5.2002, a teprve při něm byl účastník řízení obeznámen s obsahem spisového materiálu. Nelze tedy přisvědčit názoru žalobce, že se citovaný nálezh vztahuje na jeho případ, neboť žalobce byl řádně seznámen s obsahem spisového materiálu dne 19.8.2015, tedy před vydáním prvoinstančního rozhodnutí ze dne 1.9.2015.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 6. prosince 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.